

Betraktelse på Kyrkofullmäktiges sammanträde torsdagen den 2024 05 23, klockan 18, Södra Storgatan, Mariasalen

På söndag läses en underbar evangelietext i de flesta gudstjänster i Svenska kyrkan. Jag tänker på evangelietexten från Matteus elfte kapitel, verserna 25 – 27.

Så här lyder evangelietexten:

25 Vid den tiden sade Jesus: »Jag prisar dig, fader, himlens och jordens herre, för att du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn. 26 Ja, fader, så har du bestämt. 27 Allt har min fader anförtrott åt mig. Och ingen känner Sonen, utom Fadern, och ingen känner Fadern, utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för.»

Om vi ska göra rättvisa åt denna text måste vi egentligen ta i beaktande att den utgör de första två tredjedelarna av en hymn. För en fullödigare förståelse behöver vi därför också höra den avslutande delen. Den del som alltså inte utgör evangelietext på söndag men som vi alla säkert känner igen, och vill relatera oss till. Så här står det i verserna 28 och 29:

”28 Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila. 29 Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ. 30 Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt.«

Evangelietexten passar väldigt väl in på trefaldighetsdagen, för här reflekterar ju Jesus själv över treenigheten (även om läran om treenigheten inte ännu fastställs), över sitt och Faderns förhållande till varandra, och över uppenbarelsens väsen och innebörd.

Om allt det hoppas jag verkligen att vi alla får höra mer om på söndag i gudstjänsterna. Ikväll ska vi istället ställa oss en annan fråga, nämligen hur reflekterar Jesus över sitt uppdrag? Kan det vara så att efter hans ord om vilka som har tagit till sig, respektive avvisat honom, det lilla försiktiga konstaterandet ”Ja, fader så har du bestämt”, avspeglar en ambivalens som Jesus bär med sig. Ambivalensen som vi så lätt förbigår när vi hör eller läser

evangelietexten och kanske än mer när vi som nu också hört också de avslutande två verserna om oket vi erbjuds och kan efterlikna.

Ambivalensen jag åsyftar finns i orden ”Ja, fader så har du bestämt”, ambivalensen som kan framhävas genom hur vi betonar orden, är den mellan:

- en tacksamhet över att de som tar emot honom är de som är som barn och
- en uppgivenhet över att inte de lärda och kloka tog emot honom.

Säkert levde Jesus med denna ambivalens mellan tacksam förundran och uppgivet accepterande hela sitt liv, och evangelisternas faktiskt helt olika återgivande av hans sista ord på korset är sammantagna ett annat uttryck för denna ambivalens.

Om Jesus levde i denna ambivalens så kan han, förutom på så många andra sätt, vara en förebild för. Förebild när vi brottas med motstridiga, till synes oförenliga föreställningar och känslor, och ge oss kraft att vara kvar i nuet och leva i mellanrummet.

På samma sätt som Anden kan sägas vara mellanrummet mellan Fadern och Sonen i treenighetens eviga kärleksdans. Anden som vi därmed liknar på ett allegoriskt sätt genom att leva kristuslikt.

Psalm 199:1-4 (Den blomstertid nu kommer)

Välsignelsen